

שבעים שנה למשפחה שלנו / מיכל קציר

ירקונה, 29.4.1995

במאי 1925 עלתה אימא שלנו, גאולה, עם משפחתה מרוסיה. התכנסנו בבית המשפחה בירקונה לציון אירוע מרגש זה.

דוד (בן-הדוד) הציג תערוכה נפלאה של תמונות וכלים שנאספו עם השנים. בדשא רחב הידיים נפרשו שולחנות. כל משפחה הביאה מטעמים מצ'ונלט, גפילטע-פש, סלטים, בשרים (אנחנו הצלחנו עם גבינות מחלבנתנו...) ועד ללחם בירה וחטיטה מלאה – מאפה בית. ליטרים רבים של משקה הדריים טבעי מפרדסי המשפחה זרמו שם. אבל החלק העיקרי היה התכנית. כל הילדים מצאו מטמון שהוסתר בפרדסי המשפחה. היה זה פאזל בן 70 חלקים (שהכינה ליאורה), שבו כל חלק היא שאלה על תולדות המשפחה, וכל תשובה היא סיפור של אחד המשתתפים – זיכרון שקשור בדברים שקרו וקורים במשפחה היום.

רעיה בירכה את אימא בזו הלשון:

את ייעודה היא גילתה בגיל צעיר
והפכה למיילדת ולאחות רחמנייה;
היא עבדה בכפרים ומחוץ לעיר,
והמשיכה בקריירה גם לאחר שנישאה.

הוא היה אגרונום, היא כמעט רופאה,
הוא עבד בחווה, היא סבבה בדרכים;
לא ברור איך ומתי מצאו זמן-אהבה,
ואך פלא הוא שנולדו שלושה ילדים!
כשעלו לארץ, לפני שבעה עשורים,
הם המשיכו בשני מסלולים מקבילים:
הוא במקווה, מזריח חקלאי לנערים,
היא חובשת ומנהלת בית החולים.

כך נמשך הרומן הזה הנפתל,
ששזרנו בו את מיטב סממני הספרות:
קשיים, מאבקים, יזע ועמל,
מבחני ערכים, התיישבות, התנדבות,
גידול משפחה, דור שני ושלישי,
שלכולם – ירקונה, בית ההורים,
היא מרכז שאליו לרגל עולים
בכל הזדמנות ומתי שרוצים.

אז מה אמרנו? שבעים כבר סוגרים?
זה בהחלט סיבה למסיבות!
שמריהו וגיסיה בלבנו שמורים
גם לשבעים השנים הבאות.

שבעים שנה לעליית משפחת פרדקין
שבעים שנה. זו לא בדיחה!
שבעים שנה הן לא הולכות ברגל.
שבעים שנה כבר המשפחה
נושאת בארץ את הדגל.
ובסיפור יש כל מה שנדרש:
גיבורים, עלילה, פואנטות של שיא,
בעיות, פתרונות... מכל זה ממש
אפשר לכתוב עוד "רומן רוסי".

זה מתחיל בשמריהו, עלם חסון,
שבראשית המאה בחוף יפו נחת;
בלהט ומרץ, ובעיקר עם חזון,
את הארץ כבש עם טוריה ביד.
בפתח תקוה, מסחה וסג'רה בגליל
הוא נרתם לכל עבודת חקלאות
כפועל, מנהיג ומנהל.
למילים - "עבודה עברית", הוא נתן משמעות.
הוא חלה בקדחת, מצבו התדרדר,
אך לגולה הוא חזר על פי צו משפחתי:
מאימת צבא הצאר את אחיו לשחרר;
ושם, איזה מזל, הוא פגש את אשתו לעתיד.

העלמה גיסיה, לבית מרגולין, הייתה
פמניסטית, במוכח של אותם הימים:
עצמאות (בכוחות עצמה היא למדה)
והחלטית לגבי מה שלה מתאים.